

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudkyně Mgr. Petry Weissové, v právní věci žalobce: **A. S. B. D.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2025, č. j. 21 Az 12/2025 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce ve správním řízení žádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Tvrdil, že v Nigérii, zemi svého původu, byl v roce 2020 unesen ozbrojenci. Po svém propuštění ze zajetí věc oznámil tamní policii, v důsledku čehož mu bylo vyhrožováno zabitím. V České republice pak pobýval od roku 2021 na základě různých pobytových titulů, poté však byl trestně stíhán pro spáchání trestného činu účasti na organizované zločinecké skupině. Vyjádřil přesvědčení, že by v případě návratu do země původu byl ohrožen na životě.

[2] Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2025 žalovaný žádost zamítl a žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Žalovaný podle jeho názoru pochybil, když dostatečně nezkoumal skutkový stav. Tvrdil-li žalobce v azylovém řízení, že byl v minulosti v Nigérii unesen ozbrojenými příslušníky afrického kmene Fulanů, měl se žalovaný podrobněji zabývat jejich postavením v této zemi a otázkou, nakolik účinná je ochrana poskytovaná nigerijskými bezpečnostními složkami před násilím páchaným příslušníky tohoto kmene. Žalovaný podle žalobcova mínění také dostatečně nezkoumal ani aktuální bezpečnostní situaci v Nigérii.

[3] V záhlaví označeným rozsudkem městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku se věnoval tvrzením, která žalobce uplatnil v azylovém řízení. Měl za to, že únos, jenž měl být v Nigérii v roce 2020 na žalobci spáchán, byl ojedinělou událostí

a nebyl motivován žalobcovými názory, příslušností k rodině, sociální skupině či jeho povoláním. Městský soud vzal v úvahu, že únosy jsou v Nigérii častým jevem a žalobcovu tvrzení, že byl unesen i on, hodnotil jako hodnověrné. Shledal však nelogickým, že by měli únoscí žalobci vyhrožovat i poté, co byl v důsledku zaplacení výkupného propuštěn. Žalobce měl ostatně plánovat odjezd ze země již před předmětným únosem. Žalovaný nadto podle náhledu městského soudu své rozhodnutí ve vztahu k uplatněným důvodům žádosti dostatečně odůvodnil. Otázka postavení kmene Fulanů v Nigérii mezi tyto důvody nepatřila. Ohledně možného pronásledování žalobce z rasových důvodů pak městský soud konstatoval, že taková tvrzení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuplatnil, ačkoli tak učinit mohl. Ve svém azylovém příběhu neuvedl, jak konkrétně se bezpečnostní situace v Nigérii dotýká jeho nebo jeho blízkých. Problém trestního stíhání žalobce v České republice pak městský soud nepovažoval za azylově relevantní. Jako nedůvodnou městský soud posoudil rovněž námitku, podle níž žalovaný jako podklad pro rozhodnutí použil své vlastní podklady. Žalobce žádné konkrétní informace v nich obsažené nezpochybnil, navíc žalovaný vycházel toliko z analytických zpráv mezinárodních odborných organizací.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Městský soud podle stěžovatele pouze aproboval nedostatky, jimiž trpělo již rozhodnutí žalovaného, zejména pak dostatečně nezjistil skutkový stav. V tomto ohledu se nezabýval postavením kmene Fulanů v Nigérii a namísto toho hodnotil pouze celkovou bezpečnostní situaci v Nigérii s důrazem na tam působící islamistické skupiny, aniž by reflektoval individuální případ stěžovatele. Ohrožení stěžovatele plyne z kmenového uspořádání obyvatelstva Nigérie a je přítomné na celém jejím území. Právě s těmito otázkami a tím, jak konkrétně se tyto skutečnosti dotýkají stěžovatele, se měl vypořádat žalovaný, jakož i městský soud. Stěžovatel zdůraznil, že při rozhodování ve věcech azylu nelze po žadateli spravedlivě žádat, aby každou část svého azylového příběhu podložil důkazy. V pochybnostech je v případě, že se žadatel ocitne v důkazní nouzi, třeba rozhodnout v jeho prospěch. Skutečnosti, které stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, přitom jednoznačně svědčí jejímu poskytnutí. Plyne z nich reálné nebezpečí, hrozící stěžovateli pro případ, že by se vrátil do vlasti.

[6] Stěžovatel dále namítal, že z odůvodnění rozsudku neplyne vztah mezi skutkovými zjištěními a právními závěry městského soudu, který nadto některé žalobní námitky zcela bez povšimnutí pominul. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, nebo ji jako nedůvodnou zamítl a ztotožnil se se závěry, vyslovenými městským soudem. Zdůraznil, že azylový příběh v části věnované únosu stěžovatele, není azylově relevantní, neboť z popsané události neplyne, že by byl stěžovatel unesen pro svou příslušnost k určité sociální skupině, rase, pohlaví, náboženství či pro jiný azylový důvod. Šlo přitom o ojedinělou událost, kterou žalovaný dává do souvislosti se zhoršenou a časově omezenou bezpečnostní situací v Nigérii v roce 2020. Žalovaný rovněž vyjádřil pochybnosti o důvodnosti obavy z vyhrožování, pakliže únoscí stěžovatele dostatečně neznají a nemohou jej nijak kontaktovat. Obava ze msty ze strany únosců

pokračování

se za daných okolností jeví jako nedůvodná tím spíše, že od únosu uběhly již čtyři roky. Žalovaný je přesvědčen, že stěžovatel využívá institutu mezinárodní ochrany pouze k legalizaci svého pobytu na území České republiky.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. platí: „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V něm vyslovil, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[11] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti v tom, že situace, kterou zažívá „se může týkat značného množství jeho krajanů“. Pomine-li Nejvyšší správní soud skutečnost, že je toto tvrzení formulováno velmi obecně a není podloženo žádnými důkazy, pak musí beztak konstatovat, že ani svým obsahem neodpovídá žádnému z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti uvedenému výše.

[12] Některému z důvodů, pro něž je kasační stížnost přijatelná, nejvíce odpovídá stěžovatelova námitka, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav s tím, že se s touto vadou městský soud nijak nevypořádal. Kasační stížnost by v takovém případě bylo možné projednat jen tehdy, pokud by byla taková vada řízení dostatečně závažná, aby byla s to zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 - 67). Kasační soud má však za to, že nedostatek skutkových zjištění o postavení kmene Fulanů v Nigérii již z podstaty věci nemohl mít v právní sféře stěžovatele nepříznivý následek. Je to žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a zjišťovat na jejich základě skutkový stav (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Městský soud postupoval při hodnocení důvodnosti žaloby v souladu s touto judikaturou, pokud uzavřel, že v řízení o mezinárodní ochraně stěžovatel tvrzené nebezpečí s tímto africkým kmenem nespojoval, ani netvrdil, že by byl jeho členy pronásledován z azylově relevantních důvodů (to ostatně stěžovatel ani výslovně nerozpорије), a proto nebyl důvod skutková zjištění

tímto směrem doplňovat. To platí stejně tak pro otázku, nakolik bezpečnostní síly Nigérie před tímto druhem ohrožení chrání její ostatní obyvatelstvo. Namítaným způsobem proto *prima facie* nemohlo být procesní právo stěžovatele jakkoli závažně porušeno.

[13] Namítal-li konečně stěžovatel, že městský soud řádně nevypořádal všechny jeho námitky a že je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný, lze v obecné rovině připustit, že i takový nedostatek může být za určitých okolností důvodem přijatelné kasační stížnosti. Aby bylo rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné, muselo by být podle ustálené judikatury nesrozumitelné, anebo neodůvodněné v takové míře, že z něj nelze zjistit, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodující a jak hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v žalobě. Vypořádá-li soud stěžejní žalobní námitky, zpravidla tím vypořádá i ty dílčí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 78). Platí přitom, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005).

[14] Vadu odůvodnění, jež by mohla svědčit závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku, však kasační soud v napadeném rozsudku neshledal. Městský soud se podrobně zabýval azylovým příběhem stěžovatele, vypořádal se s otázkou, zda z něj plynou relevantní azylové důvody. Dále vysvětlil, kterým jeho částem uvěřil, kterým nikoli a z jakých důvodů. Dostatečně se pak věnoval i námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jakož i problému hodnocení bezpečnostní situace v Nigérii. Nelze přitom přehlédnout, že stěžovatel v kasační stížnosti ani nijak nekonkretizoval, které žalobní námitky měl městský soud ve svém rozhodnutí opominout.

[15] Kasační soud pro úplnost dodává, že ve věci nenalezl ani žádnou otázku hmotného či procesního práva, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Nejsou zde tedy žádné důvody, pro něž by kasační stížnost přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že náklady žalovaného nepřesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, neshledal Nejvyšší správní soud ohledně těchto nákladů důvody k aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu jeho usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu